

Parasitterne

Da tyskerne besatte Danmark den 9. april 1940, var det som bekendt for at beskytte Danmark. I dag, fem år efter, oversvømmes Danmark af hundrede tusinde tyske flygtninge, som kommer her for at søge beskyttelse!

Det danske folk har i mange år med rette været anset for et humant folk. Vi tog os i sin tid af de sultende wienerbørn, og mange af dem fandt et hjem og venner i Danmark. Vi husede i årene efter 1933 adskillige tyske flygtninge, antinazistiske emigranter og tyske jøder, som var fordrevet fra deres hjemland af de nazistiske magthavere, og vort land har i mellemkrigsårene stået gæstfrit åbent for folk af alle nationer, deriblandt talrige tyskere. Vor gæstfrihed var så omfattende, at vi undertiden var alt for naive. Vi så den 9. april, hvordan mange af de tyskere, som havde gæstet vort land og havde optrådt som vore venner, i virkeligheden havde været farlige spioner, som under venskabs maske havde gemt kniven i ærmet og nu tog den frem for at stikke os ned.

Tyskerne har lært os ikke længere at være tossegode. De har lært os ikke at spille vor nedarvede humane indstilling og vor barmhjertighed på et folk, som ikke fortjener barmhjertighed. Vor hukommelse er ikke så kort endda. Vi husker tyskernes udryddelse af jøderne og de politiske modstandere. Overfor behandlingen af *de* titusinder af jagede flygtninge protesterede det tyske folk ikke! Vi husker behandlingen af polakkerne og russerne i krigens første år, vi husker barnemordene, gaskamrene i Maidanek, vi husker, hvordan civilbefolkningen i Rusland og Polen i hundredtusindvis blev drevet i døden. Dengang protesterede det tyske folk ikke – flertallet af dem hoverede og lo! Vi husker de uoverskuelige flygtningeskarer, som tyskerne nådesløst drev foran sig i Belgien, Holland og Frankrig. Heller ikke dengang protesterede det tyske folk. Størsteparten jublede og troede, at sejren var nær! Og vi husker det, som ligger os selv nærmest, den tyske »beskyttelse« af Danmark, som betød en udryddelseskampagne mod hele det danske folk, forjagelsen af de

danske jøder, emigration for mange tusinde danskere og en hærskaare af flygtninge i vort eget land, deportation og fængsling af mange af Danmarks bedste sønner og døtre, mord, tortur og henrettelser i stadig stigende grad.

Nu tigger de tyske flygtninge om barmhjertighed, nu, hvor billedet på krigsskuepladsen har vendt sig, og de allierede fangarme har lagt sig tilrette til det sidste kvælertag om Tyskland. Nu skal vi have medlidenhed med det tyske folk, for de er jo »uskyldige«, de »kan ikke gøre for« Tysklands skændselsgerninger, det er jo bare en lille klike nazister, der har ansvaret for dem. Det er jo kun Pancke, Best og Lindemann, der sammen med deres håndlangere myrder og skænder, mishandler, deporterer og henretter danskere. Det kan man da ikke lægge de tyske flygtninge til last! Sådan forsøger tyskerne nu at få os til at argumentere, men det skal ikke lykkes. Hele det tyske folk er medskyldig i de forbrydelser, som er begået i hele det tyske folks navn, for de protesterede jo ikke, de gjorde ikke oprør, men de var – stort set – lykkelige og veltilfredse, så længe det blot gik dem selv godt. I de besatte lande så man folk rejse sig i en kamp mod en uendelig overmagt, kun i Tyskland selv rejste folket sig ikke, men tiljublede de nazistiske førere ved hver skændselsgerning, så længe det bare gik fremad for Tyskland.

Hver eneste smule hjælp, vi frivilligt yder tyske flygtninge i Danmark, betyder en direkte hjælp til forlængelse af krigen. Så enkelt er problemet. Hver gang vi tager os af en tysk flygtning, *letter vi* det tyske krigsmaskineri. Hver gang vi ved vægring bereder dem vanskeligheder, redder vi måske livet for en eller flere allierede soldater. Det er derfor det eneste forsvarlige standpunkt, Danmarks Frihedsråd har indtaget, når det specielt overfor de danske lægeautoriteter har præciseret, at der ikke kan handles om denne hjælp ved at ville forpligte sig til visse aftaler, mod at tyskerne til gengæld forbedrer kårene for de danske *deporterede*. Det bør fra den enkelte danske borger til statens højeste myndigheder være en hovedregel, at enhver form for hjælp til de tyske flygtninge og de sårede tyske soldater kun ydes under direkte tvang og aldrig ved frivillig medvirken.